

Η ΑΘΗΝΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὸ περίφημον «τράχημα». Ἡ μανία τῆς προγαμίας δωρεᾶς. Ἡ «Ἐγπλαβή». Συναγωνισμὸς στὶς προίκες. Οἱ προικοθήρες στὶς δόξες τους. Ὅπου τὰ φτωχοκέρτακα μένουν στὸ ράφι. Τὶ ἀξίζει τὸ «άντερι» τῆς νύφης. Οἱ ἀφορισμοὶ τῶν Πατριαρχῶν. Τὸ κακὸ σταματᾶ καὶ ξαναρχίζει. Ἐνα σχετικὸ τραγοῦδι κ.λ.π. κ.λ.π.

Γάμος ἀπὸ ἔρωτα ἦταν ἀγνωστος στὴν Ἀθήνα, στὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς. Τὰ συνοικέσια γίνονταν τότε μὲ προέβλεψη. Τὰ ἐνδιαφερόμενα μέλη κάνανε ἕνα ἀποκλειστικὰ οἰκογενειακὸ συμβούλιον καὶ συζητοῦσαν τοὺς ὁρους τῆς... ἐμπορικῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως. Κί ὅταν τελείωναν οἱ διαπραγματεύσεις—καὶ τᾶφερνε ὅλα ὁ Θεὸς δεξιὰ—πληγαίνανε στὸ συμβολαιογράφο κί ἔσταξαν ἀμέσως τὸ προικοσύμφωνο πού τὸ ὑπέγραψαν κί οἱ μάρτυρες. Κανὼν καὶ ὑποχρεώσεις ἦταν νὰ ἔχουν τὰ πλοῦσια σίτια γιὰ μάρτυρες τοὺς προύχοντες καὶ μάλιστα τοὺς δημογερόντους τῆς Ἀθήνας.

Τὸ προικοσύμφωνο, πού ἔφερε καὶ τὴν ὑλογραφὴ τοῦ πατέρα, ἦν ἦταν ἐγγράμματος, περιεῖχε τὴν καταγραφὴ τῶν προικῶν, δηλαδὴ τῶν ρουχῶν τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ, τῶν οἰκιαῶν σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν, τῶν πολυτίμων κοσμημάτων καὶ τοῦ σπιτιοῦ. Στὸ ἴδιον προικοσύμφωνο—πού λεγόταν «ἐγπλαβή», ὅπως καὶ στὴν Πόλη—ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ ὄριζε ἕνα ποσόν, ἀναλόγως τῆς περιουσίας του, ὡς προγαμιαῖαν δωρεάν ὑπὲρ τῆς νύφης. Ἐννοεῖται τώρα πὸς ὅσο καιρὸ κρατοῦσαν αὐτὲς οἱ πολυλοικίαιες διπραγματεύσεις, ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη ἐφλέγοντο ἀπὸ τὸν πόθο νὰ... ἰδοῦναι γιὰ πρώτη φορὰ, ἐπειδὴ οἱ πατεράδες τους τοὺς πάντρευαν χωρὶς νὰ λαμβάνουν τὸν κόπο νὰ τοὺς ρωτήσουν ἂν εἶχαν καμμιά διάθεση νὰ ἐνωθοῦν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο καὶ μάλιστα ὅταν δὲν γνωρίζοντοσαν !...

Στὴν ἀρχὴ οἱ γάμοι αὐτοὶ γίνοντοσαν μὲ σεμνότητα καὶ ἀφέλεια. Σιγὰ—σιγὰ ὅμως ὅταν οἱ Ἕλληνας ἀρχισαν νὰ ὑπερτεροῦν τοὺς Τούρκους στὴν οἰκονομικὴν εὐεξία (χάρη στὸ δαιμόνιο ἐμπορικὸ τὸ ποὺ μυαλό), ὅσο δηλαδὴ μεγάλωναν οἱ περιουσίες τους, τοὺς μεγάλωνε καὶ ἡ τάση πρὸς ἐπίδειξη. Ἡ ὑπερβολὴ, ἡ ἀμαλωσὴν καὶ ὁ πόθος τῆς ἐπίδειξεως ἐφθάσαν μέχρι τοιούτου βαθμοῦ κατὰ τὴν προικοδοσίαν, ὅστε πολλοὶ γονεῖς κατῆγθησαν νὰ δώσουν ὅλα τους τὰ υπάρχοντα καὶ νὰ φτωχύνουν, γιὰ νὰ ξεπεράσουν καμμιά ἀντίζηλὸ τους οἰκογένεια στὸ ποσόν τῆς προίκας ! Γιατί, ἐκτός ἀπὸ τὰ μετρητά, ἔδιναν στὶς θυγατέρες τους προίκα καὶ κτήματα καὶ ρουχὰ πολυτελέστατα, καὶ διαμαντινὰ μεγάλης ἀξίας.

Ἡ μανία αὐτὴ τῆς ἐπίδειξεως γίνονταν ἀφορμὴ πολλῶν καὶ διαφόρων κακῶν. Πρῶτον : τ' ἀγόρια ἔχαναν τὸ νόμιμον μεριδίό τους, ἀπ' τὴν πατρικὴν περιουσίαν, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ ἡ ἀδελφὴ τους καὶ νὰ μεγαλώσει ἡ προίκα τῆς. Κί ὅταν οἱ «ἀρρενε» μὲς οἰκογένειαις ἦσαν καλόβουλοι καὶ δὲν μιλοῦσαν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε καὶ πολὺ μεγάλες συνέπειες. Μὰ ὅταν τὴν χαινα τίποτε «στραβίξυλα» πού δὲν ἐνοοῦσαν νὰ ζημιωθοῦν γιὰ νὰ «Καζαντίσει» περισσότερο ὁ γαμπρὸς τους, τότε ἀρχίζαν ἡ γκρίνιες καὶ οἱ φαγωμοὶ καὶ—ἀντίο οἰκογενειακὴ γαλήνη !...

Καὶ ἡ μανία τοῦ συναγωνισμοῦ αὐτοῦ στοὺς γάμους δὲν περιοριζόταν μονάχα στὶς πλούσιες οἰκογένειες. Καὶ ἡ φτωχολογία, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, πέρνοντας τὸ κακὸ παράδειγμα ἀπ' τὶς ἀνώτερες τάξεις ζητοῦσε νὰ τίς μιμηθεῖ. Ἔτσι οἱ φτωχοὶ ἀναγκάζοντοσαν νὰ δανεστοῦν ἀπ' τοὺς πλούσιους, ἐχρῶνοντο, πολλές φορές κατεστρέφοντο γιὰ νὰ παντρεύουν ἕνα τους κοριτσάκι. Μόνον ὁ ρουχισμὸς πού ἔδιναν τότε στὴ νύφη στοίχιζε ὀλοκλήρη περιουσία. Σὲ κάποιον προικοσύμφωνο τοῦ 1770, ἡ μητέρα, ἀφοῦ ἀπαριθμεῖ τὴν προίκα τῆς κόρης τῆς, μιλάει, πεσάρια, γούζους, ζωνάρια, σιγόντες, μαντροκίκαμβα, ἕκατο πρόβατα, δυῶ... γαϊδάρες (μιά μεγάλη καὶ μιὰ μικρὴ) καὶ γρόσια μετρητὰ 23, δικαιολογώντας ἐν τέλει τὴν μὴ ἔγκαιρον παράδοσιν τοῦ ἀντεριοῦ τῆς νύφης, προσθέτει :

«Φανερόνμονε δεῖ διὰ τὸ ἀντερι ροῦχο, ἐπειδὴ καὶ νὰ μὴν ἦταν τελειομένο κατὰ τὴν συνήθειαν τὸν ἐπιμήθη ἡ αὐτὴ ἔξοδος ράγια πενήντα καὶ διὰ τὴν ἔξοδον του ἔδωσα πρόβατα πενήντα» !...

Μ' ἄλλους λόγους ἐπειδὴ τὸ ἀντερι τῆς νύφης δὲν ἦταν ἔτοιμον καὶ ἐπειδὴ στοίχιζε 50 ράγια δόθηκαν ἀντ' αὐτοῦ 50 πρόβατα !...

Ἄν λοιπὸν ἡ κόρη μιᾶς φτωχῆς νοικοκυρᾶς εἶχεν ἀντερι ἀξίας 50 πρόβατα—δηλαδὴ πεντακοσίων προπολεμικῶν δραχμῶν—βελτιωμιά μὲ τὸ νοῦ σας τὸ ποσόν τῆς συνολικῆς προίκας μιᾶς πλουσιοκόρης πού εἶχε ὄχι ἀντερι μὰ τζουμπιὲ μὲ βαρύτιμη μηλωτὴ !

Ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ αὐτοῦ πολλὰς οἰκογένειες κατεστράφησαν οἰκονομικῶς ἀπ' τὴν ἀσοκίαν αὐτῆς μανίας ἐπίδειξεως, καὶ οἱ πεῖο φρόνιμοι ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους ἀποφασίαν νὰ «χρῶσουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου». Συγκεκριμένως λοιπὸν, στὰ 1737, στὴ Μητρόπολη, παρῶς καὶ τοῦ μητροπολίτου, ἔθεσαν τὶς βᾶσεις ἀμειλίχου διωγμοῦ κατὰ τῆς προικοθηρίας καὶ τῆς πλειοδοσίας στὶς

προίκες. Ὅρισαν δὲ πὸς ἡ πρώτη καὶ ἀνώτατη προικοδοσία—στὶς πλοῦσιες οἰκογένειες—ἔπρεπε νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὰ 1050 γρόσια, συμπεριλαμβανομένων τῶν κινήτων ὡς καὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων. Ἀνάλογα ἦταν καὶ τὰ ποσὰ πού ἔπρεπε νὰ δίνουν ἡ μικροαστικὲς οἰκογένειες. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μπερῆ κανεὶς νὰ παραβιάσῃ τὶς διατάξεις αὐτὲς, ὑπέγραψαν τὸ πρακτικὸ τῆς συμφωνίας τὸν καὶ τῶστειλαν στὸν τότε οἰκουμένικον Πατριάρχην Νεόφυτον ΣΤ', νὰ τὸ ἐπικυρώσῃ. Ὁ Νεόφυτος, ὄχι μονάχα υἱοθέτησε πλήρως τὰς ἀπόψεις του, μὰ ἔβγαλε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1737 καὶ φοιχτὸ ἀνάθεμα κατὰ τὸν παραβάσαν αὐτοῦ. Ἴδου τώρα καὶ τὸ περίφημον αὐτὸ ἀνάθεμα :

«Εἶτε οἱ γονεῖς φανερῶς ἢ κρυφῶς ἢ καθ' οἴονδῃποτε ἄλλον τρόπον θελήσαντες ὑποσχεθῆναι καὶ δοῦναι ταῖς θυγατέραν αὐτῶν ἐπὲρ τὴν διορισθεῖσαν ταύτην (προικοδοσίαν) μέχρι τῆς πρώτης τάξεως ποσότητος τῶν γιλιῶν πενήντοκα γροσίων, εἶτε οἱ διατιμητὰ χαρίζομενοι τῷ ἐν μέρει, οὐ ποιήσαντες τὴν διατίμησον ἀδόλους καὶ ἄνεκ τινος ἠλοποροσσίας, καὶ παραβλέψαντες ποσὸς τὸν κοινὸν τοῦτο τῆς πολιτείας, καὶ γίνοντες αἴτιοι τοῦ μὴ διορθοθῆναι τὸ κοινὸν τοῦτο πάθος καὶ νόσημα καὶ δυστύχημα : οἱ τοιοῦτοι ὡς προδοτὰ καὶ ἐπίβουλοι τοῦ συμφέροτος τῆς πολιτείας, καὶ τῆς κοινῆς σωστάσεως καὶ εὐαξίας τῶν ἀπάντων, ὁποῖας ἂν εἶσαν τάξεως ἡ βαθμοῦ, ἀφορισμοὶ εἶσαν παρὰ τῆς ἀγίας καὶ ζωσποιοῦ καὶ ὁμοσποιοῦ καὶ ἀδαιοσύνης Τεράδος, καὶ ἐνὲς τῆς φύσει μόνου Θεοῦ, καὶ καταραμένοι καὶ ἀσυγχώρητοι καὶ μετὰ θάνατον ἄλντοι.» κ.λ.π.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀναθέματος αὐτοῦ θῆνος καὶ ὀδυρμὸς ἐπηκολούθησε στὴν τάξιν τῶν προικοθηρῶν. Μολατὴν ὁ ἀφορισμὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πάρῃ τὸ κακὸ, δυστυχῶς διως γιὰ λίγον καιρὸ. Κατόπιν ὁ πατριωτικὸς ἀφορισμὸς ἠηρομήθη καὶ ἀρχισε ἡ ἴδια ἱστορία. Ἡ μητέρες ἐνανδιναν μεγάλες προίκες, ἀφθονα σωβρακοποικίμας, εἴσοσι τρία βαρῦτητα παπλωμάτια καὶ χρυσοκέντητα ζιποῦνια καὶ ζουμπιδες μὲ μηλωτὴ ! Οἱ δὲ πλοῦστοι ἔδιναν πέντε ζουμπιδες χρυσοπορφουρας, ἐννὶς ἀντερία καὶ μποχυσάδες χρυσοκέντητους, καὶ παπλωμάτια χρυσα καὶ χρυσοκεφαλὰδια μὲ κόμπους μαγαρογιαντέριους, καὶ ταμπάκον ὄσπρη... γιὰ τὴν νύφη, ὅταν θὰ γερνοῦσε καὶ θὰ ροφούσε ταμπάκο !

Καὶ ἐνὸς οἱ πλοῦστοι ἐξηνηλοῦντο οἰκονομικῶς καὶ οἱ μεσαίτες κοινωνικῆς τάξεως καταστρέφονταν, τὰ κοριτσάκια τῆς φτωχολογίας ἔμεναν ἀνύπαντρα κ' ἔλθωναν στὸ πόδι τους ἀπ' τὸν καὶμὸ. Οἱ ἐπιεικέδες νεοὶ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς οὔτε γυρνοῦσαν νὰ τὰ κοιτάξουν. Καὶ ἔχαναν πολὺ καλὸ, ἄφοῦ ἔβλεπαν τὸσες πλούσιες οἰκογένειες τοιγύτω τους νὰ μαλλώνουν ποιά νὰ τους δώσῃ μεγαλύτερη προίκα !

Τὸ κακὸ λοιπὸν ἐπιροῦτερε. Ὅσπου ὁ Πατριάρχης Σαμουὴλ ἀπέλυσε στὰ 1767 ἕνα κανόνα—«Καταργηθῆναι ἐν εἰσι σωτηρίῳ ἀρξῆς ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ»—σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιον τὸ τράχημα (*), κατηργεῖτο καὶ παρέμεινε ἰσχύουσα μόνο ἡ προίκα ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ ρουχικὰ καὶ οἰκιακὰ σκευῆ—ἡ «ἐγπλαβή». Ἴδου καὶ ὁ Πατριαρχικὸς κανὼν :

«Ὅποιος μέλλει νὰ ἐλθῇ εἰς κοινωνίαν τοιμῶν γάμων, ἄσπρα, τὰ λεγόμενα δηλαδὴ τραχώματα, παντελῶς μὴτε νὰ πέρῃ, μὴτε νὰ προβάλλῃ καὶ νὰ ζητῇ ἄλλὰ ὁποῖος καὶ ἂν εἴη εἶτε τῆς πρώτης τάξεως, εἶτε τῆς δευτέρας ζωῆς ἄσπρα νὰ τελεῖ τῶς γάμων του, καὶ ἄσπρα πλέον καὶ τραχώματα εἰς ὀλοκλήρον νὰ λείψουν ἀπὸ τὴν μέση, δεῖ τὸ μυστήριον μὴτε πωλεῖται, μὴτε ἀγοράζεται μὲ ἄσπρα. Εἰ δὲ καὶ ἤθελε κατὰ τὴν μέση τοῦ τῶν κακῶν συνήθειαν νὰ ἀποβλέπῃ εἰς ἄσπρα, καὶ μὲ ἄσπρα νὰ συμφωνῇ τοῖς γάμων του, νὰ μὴν ἐπικατάρατος. Τοῦτο ἐνοεῖται καὶ διὰ τὸν γαμπρὸν καὶ διὰ τὸν μεσῖτην τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης.»

Τὸ συνοδικὸ αὐτὸ γράμμα τὸ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνακούφιση οἱ φτωχοὶ μανάδες πού ἔβλεπαν τὰ κοριτσάκια τους νὰ μαραινόνται στὸ ράφι. Τότε καὶ κάποιος ποιητὴς ἐνεπνεύθη ἕνα ἐπίκαιρον σχετικὸ τραγοῦδι, πού τὸ δημοσίευσεν πρώτος, πολὺ ἀργότερον, ὁ Μαρτῖνος Βρετὸς στὸ Ἐθνικὸ Ἡμερολόγιον τοῦ 1864. Σὰς παραθέτομε μερικὰ τετραστίχια :

Ἐποικὸν ἀπ' τὴ μέση εἰς τὸ γένος τόσους χρόνους τραχώματα τὸ ὄργισμένον, ἡ πηρὴ τῶν συμφερῶν μας. Αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ὅπου φόρον προξενίους, νεοὶ ὅλοι νὰ τρομάζουν καὶ ὅλοι τους τὴν ἡλικίαν, ἄσπρα γύρουν ζητοῦσαν τὰ κοριτσάκια δὲν γηροῦσαν.

(*) Ἡ χρηματικὴ ἐπιχορήγησις.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ περίφημος Γάλλος ἀπειλογράφος ΠΩΛ ΔΟΥ-Ι ΚΟΥΡΙΕ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ

Του Πάβλ Βερλαϊν

Σκυφτός κυτάζω απ' τὸ παραθύρὸ μου πρὸς τὴ θαμπὴ τὴν ἀκρὴ τοῦ ἄσπρου δρόμου.

Κάποιες φωνὲς λειψές, μισοσβυσμένες φτάνουν στ' ἀφτιά μου ἀγνώριστες καὶ ξένες.

Ἄκουθ' στοχαστικὰ τὴ ραγισμένη τοῦ ἔσπερινου καμπάνα πού σημαίνει.

Εὐπρόσθ' βαθεῖά μου κόπια ἀγαπημένα Τραγοῦδια, ἀπὸ καιρὸ λησμονημένα.

Κυτάζω σιωπηλὰ ἀπ' τὸ παραθύρι τὸν ἥλιο τὸν ὠχρὸ πού πάει νὰ γερῆ.

Σβόνουν χλωμὰ στῆς δύσης τ' ἀνθογιάλι τῆς χίμαιρας τὰ ρόδα ἀγάλι-ἀγάλι.

Νιώθω νὰ πνίγεται ἄθελα ἡ φωνὴ μου κι' ἀναστενάζει ἀνήσυχη ἡ ψυχὴ μου.

Πέφτει τὸ βράδι γύρω μου τριγύρου, σάν τὴν κρυφὴ φοβέρα ἐνὸς ὄνειρου.

Βλέπω μακρὰ στὸ δρόμο σὲ λίγη ὥρα τὴ σκοτεινὴ πού πρόβαλε τὴ μπόρα.

Περνοῦνε βιαστικὰ καὶ φοβισμένα μπρὸς μου δυό-τρία ποῦλια κνηγιμένα.

Στὴ μπόρα ἔχω τὰ μάτια καρφωμένα πού ξεχωρίζει κι' ἔρχεται ἰδιόε-α.

Λίγα παιδιὰ πού ἀπόμειναν στὴ στράτα μονάχα τούς πηδώντας πὰν τρεχάτα.

Κυτάω τὴ μαύρη μπόρα πού σιμώνει κι' ὄλο βογγάει καὶ κλαίει καὶ δυναμώνει.

Μὲ μιὰ; ὁ τόπος ὄλος σκοτεινιάζει κι' ὁ λόγος ὁ πυκνὸς ἀνατριχιάζει.

Βγαίνω νὰ ἰδῶ καλύτερα τὴ μπόρα πού θὰ πλακώσῃ ἀκράτητη στὴ χώρα.

Κάμποσα φύλλα ἐνῶ χαροπαλεύουν στὸν ἀνεμὸ ἀρχινᾶνε νὰ χορεύουν.

Κι' ἐγὼ προσμένω, μόνος μου στὴν πλάση, τὴ μπόρα πού σὲ λίγο θὰ ξεσπάσῃ...

ΑΓΑΠΗ

Του Λαμαρτίνου

Μόνη σὲ βροχὰ μιὰ χλωμὴ τοῦ χινοπώρου μέρα στὸν ἔμο δρόμῳ τῆ στιγμῆ πού ἐχοχόταν τὸ δροσάπι: Πρὸσπέρασες ἀμίλητη μπρὸς μου κι' ἐχάθης πέρα. Κι' ἀκόμα κλαίω τὴν ἀγνωστὴ πού μοῦψυγεν ἀγάπη...

Μεταφρ. Γ. Κοτζίουλα.

Ὅμως ἔτσι δὲν εἶν' τὴν ἄσπρα πάνε ἀπ' τὴ μέση' νέες ὄλες πιά χαροῖτε, στὸ ἐξῆς δὲν χαρτεροῦμεν' ἡμεῖς ὄλοι πιά θὰ ἰδοῦμεν

καὶ καμιά δὲν θ' ἀποτύχη, τώρα πῆν' πρὸσητά μας καὶ τὸν κόσμῳ νὰ χαροῦμε τι προσμένουμε; ὡς ποτε;

***

Μὰ ἡ συνήθεια τοῦ τραγώματος δὲν μπόρεσε νὰ ξεροζιωθῇ ἐντελῶς. Ἀπεναντίας ἄπλωσε καὶ ἐξέτεινε τοὺς πλοκαμούς της μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε μετὰ ἐτὶ ὁ Πατριάρχης Ἀγαθάγγελος κι' ἡ περὶ αὐτόν Ἱερὰ Σύνοδος ἐβγαλαν στὰ 1827 νέο κανονισμό, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπρεπε: «Νὰ καταργηθῇ καὶ νὰ σηκωθῇ διόλου τὸ τράχωμα καὶ μῆτε παρὰ τὸν γονεὸν τῆς κόρης, μῆτε παρὰ τὸν συγγενῶν ἢ ξένων, μῆτε φανεροῦς καὶ ἐν προκοομιμῶν, μῆτε κρυφίως πρὸ τοῦ γάμου, μῆτε μετὰ τὸν γάμον νὰ δίδονται μεριχτὰ ἄσπρα τὰ λεγόμενα τραχώματα»...

Μὰ τὸ τράχωμα δὲν τὸ ξεροζίωσε κανέναν ἀφορισμός. Ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὴν Ἀθήνα μόνο του, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ μετὰ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῶν ἡθῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

Στὸ ραφεῖο. Ὁ ἀπαιτητικὸς πελάτης καὶ ὁ ἐγωῦστὴς ραφεῖης :

— Πῶς! Ὁ Θεὸς ἔκαμε ἔξη ἡμέρες γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμῳ, καὶ σεῖς ἔκαματε τέσσερες βδομάδες, γιὰ νὰ φτιάσετε αὐτὸ τὸ πανταλόνι; — Βέβαια, φίλε μου. Ἀλλὰ κυτάξτε τὸν κόσμῳ... εἶπε γεμάτος ἀτέλειες... Κυτάξτε ὕστερα κι' αὐτὸ τὸ πανταλόνι. Θὰ μπορούσε νάφτιανε ὁ Θεὸς καλύτερο; ...

***

Ἡ μάγισσα σὸν ἀπένταρο ἐπισκέπη της, πού θέλει σῶνει καὶ καλὰ νὰ μῆθῃ τὶ τοῦ ἐπιφύλλοσει τὸ μέλλον :

— Ὡς πού νὰ γίνετε σαραντάρης θὰ ὑπερέρετε πολλὴ δυστυχία. — Καὶ ὕστερα; ... Καὶ ὕστερα; — Ἐ, ὕστερα θὰ συνηθίσετε! ...

***

Τὸ τάξιμο τοῦ Μαῦσῆ.

Ὁ Μωῦσῆς Βίνερ πάει στὴν ἀγορὰ καὶ ἀγοράζει ἓνα ἄλογο.

Ἄλλὰ γυρίζοντας σὸ σπίτι του κατελήφθη ἀπὸ μιὰ φοβερὴ καταιγίδα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πὸς θὰ τὸν παρέσυραν τὰ νερά. Ἀπὸ τὸν ἀπελπισία του τότε προσευχήθηκε σὸ θεὸ τῷ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἂν τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτὸ κατακλυσμὸ τοῦ ὑπόσχεται τὸ ἄλογο πού ἀγόρασε χίλια φράγκα νὰ τὸ πωλήσῃ μόνον εἴκοσι πέντε καὶ νὰ μοιράσῃ τὰ χρήματα στουὺς πτωχοῦς. Ἡ καταιγὶς ὡς διὰ θαύματος ἐπέρασε ἀμέσως. Τότε ὁ Μωῦσῆς γιὰ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμο καὶ νὰ μὴν παραβῇ καὶ τὸ λόγο πού ἔδωσε σὸ θεὸ ἐπῆγε τὴν ἄλλη ἡμέρα στὴν ἀγορὰ μετὰ τὸ ἄλογο γιὰ νὰ τὸ πωλήσῃ εἰκοσιπέντε δραχμῆς, ἀλλὰ εἶχε μαζί του καὶ μιὰ κόττα.

— Πόσο αὐτὸ τὸ ἄλογο; ρώτησε ἓνας ἀγοραστῆς.

— Μόνον εἰκοσιπέντε δραχμῆς, εἶπε ὁ Μωῦσῆς, ἀλλὰ δὲν τὸ πωλῶ χωριστὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόττα.

— Καὶ πόσο τὴν κόττα; — Χίλια φράγκα! ...

***

Στὸ δρόμο. Ὁ Μωῦσῆς καὶ ὁ Ἀβραμῆκος πέφτουν ἐξαφνα ἐπάνω σ' ἓνα ἀγριόσκυλο, τὸ ὁποῖο τοὺς γαυγίζει καὶ τοὺς δειχνεὶ ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του.

— Πᾶνε πίσω. Αὐτὸς ὁ σκύλος γαυγίζει πολὺ ἄγρια, λείει ὁ Μωῦσῆς.

— Μὴ φοβάσαι. Ἐξέρεις πολὺ καλὰ τὴν παροιμίαν ὅτι σκύλοι πού γαυγίζουν δὲν δαγκώνουν, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀβραμῆκος.

Κι' ὁ Μωῦσῆς κουνώντας τὸ κεφάλι του :

— Χμ... Τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ. Ἀλλὰ τὸ ξέρεῖ κι' αὐτὸς ὁ σκύλος; ...

Πρακτικὸς ἄνθρωπος...

Ὁ κ. Μπλουμνιτὰλ ὁ πλουσιὸς τραπεζίτης, δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς νέου πού τοῦ λέγει :

— Κύριε Μπλουμνιτὰλ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν κόρη σας εἰς γάμον.

— Ποιὰ ἀπὸ τίς τέσσερες; — Ἐγὼ ἐμπιστοσύνην σὲ σὰς κύριε Μπλουμνιτὰλ. Δόστε μου ὅποια θέλετε. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσετε μιὰ! ...

***

Διγαμία.

Ὅταν ὁ Μολὸξ ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὅπου εἶχε ἐπίσει τὴν ποινὴν του ὡς διγαμὸς, ἓνας φίλος του τὸν ἐρώτησε.

— Γιατί σὲ εἶχαν μέσα Μολὸξ; — Γιατί εἶχα λησμονήσει νὰ σκοτώσω τὴν πρώτη μου γυναίκα ὅταν ἐπῆρα τὴ δεύτερη.

